

Oh wõtta mind, kus ellan ja kus ligan, ka
So ommade hulka arwata. Te mindki Sin-
no süddame kuiuks; te mindki ühheks Sinno
armo riistaks, ja Ommaks läewarreaks, mis-
ga head wõttad tehja Omma kalli hingedele
ja nende peäle hallastada. Ja iggas paik-
as wõtta hingesiid walmistada Ommale, mis on
waestele So assemel.

Kuida monni wihhamelelinne wah-
hest saab häbbenema.

Ühhel mehhel, kes olli tõegeero ja kaunis
tõemelelinne, agga kes teigewähhemast asjast,
mis et olnud ta mele pärrast, kohhe äkkilisjeks
sat ja wihhasjeks, olli üks moistlik ja wagga
naene. Temma kül tahtis omma meest hea me-
ga teiseks ja nuttis mittokord kül ilma temma
nägematta, kui mehhe meel jo jälle monne
tüüja asja pärrast pahhaks saud. Ka mees

armastas naest wägga ja ütles mittokord, et
hea melega ka omma ello temma eest kül tah-
haks anda. Sure hõlega ka püdis naene om-
ma meest tassafema mele peäle jata. Temma
kätkis talle mitmest abbiellorahwast, kel wägga
armas ello, ja ei lausund enam sanna, mis
kui ühheks tunnistusjeks olli, et ei olnud nende
luggu nenda. Sallaja püdis mitmesuggust rõ-
mo tehha mehhele, ja ei teadnud mees, mikspär-
rast naene nenda pididi teggema. Agga wimaks
onimeti sai arro, et naene tahtis et pididi om-
mast pahhast wisist häbbenema ja tassase wai-
mo läbbi enam temma sarnatsjeks sama. Na-
ne läks nüüd mehhe melest weel agga sedda
armsamaks, ja mees agga püdis parreminne en-
nast walwata. Sei ta ühhel korral wihhasjeks;
agga tassase waimoga ütles naene kohhe tem-
ma wasto: armas mees, jätta tänna omma
wihha jälle. Sul on ehk wahhest digus wih-
hane olla, selle asja pärrast; agga onimeti
kardan wägga, et ep olle tänna wahhest hea-
so terwisele. Sa ehk woitsid ärrasurra ja